

Dinski dvorec (Pripovedka)

Na prostranem otoku sredi temne Krke se je šopiril slikoviti grad Otočec. Okoli njega so šumele vitke jelce in se košatile stoletne bukve, po grajskem dvorišču so zveneale ostroge in so rezgetali konji, po obokanih dvoranah se je širil razposajeni smeh ve-sele gospode. Milanska princesa Stella je bila v gosteh pri svojih sorodnikih in zbral se je cvet dolenjskega plemstva, da občuduje njeno lepoto in njeno duhovitost.

Sedli so na iskre konjiče in mogočen splav jih je ponesel preko Krke na suho. V divjem diru so se podili čez drn in strn ob vznožju zelenih vinskih goric tja proti višinskému Hmeljniku. Stella vedno ob strani svojega ženina, ponosnega kneza Armanda, najboljšega jahača cele družbe.

In ravno njegov konj se je splašil pred jato škorcev, ki so za gozdnim ovinkom nepričakovano puhnil v zrak. Kakor blisk sta zdrvela ob vinogradih. Čez pot je ležal zlomljen trtni kolec, vanj se je spodtaknil podivjani žrebec, se zrušil in pokopal pod seboj drznega jahača. Takoj se je dvignila zvesta žival in mirno obstala ob gospodu, ki se ni več ganil. Zlomil si je tilnik.

Kakor se je bila družba vesela sestala tako žalostna se je razšla, uboga princesa pa je namesto k poroki morala na pogreb.

Ni se hotela vrniti v svojo sončno domovino, zgradila si je na mestu nesreče ličen in utrjen dvorec in v njem preživljala svoje dni v žalosti in spominih. Okoličanom je bila dobri angel, družbe se je izogibala.

Leto dni je že tugovala plemenita samotarka v svojem dvorcu, ko je potrkal na njena vrata stiški opat Bernard. Prišel si je ogledat obsežne samostanske vinograde na Trški gori in v Grčevju in se ob tej priliki oglasil še pri veliki dobrotnici njemu podložnih kmetov, da se ji pokloni in zahvali.

Po razgovoru z opatom je zapustila otožna princesa svoj samotni dvorec, prepustivši ga Stičanom, in odšla v samostan.

Novi lastniki so prejšnje bivališče žalosti spremenili v kraj radosti in veselja. Preuredili so obširno poslopje za vinsko shrambo svojih številnih vinogradov in nazvali princesin dvorec »Weinhof«, kar pomeni »vinski dvorec«. Ljudstvo je nemško besedo takratne gospode prikrojilo po svoje in imenovalo gradič »Bajnof«.

Ob vznožju vinorodne Trške gore se beli mogočno zidovje, ki je medtem spet menjalo lastnika, in nas spominja, da sta žalost in veselje nerazdružljiva v človeškem življenju.

Pravljica brez konca

Sultan Mustafa Gazi je zelo rad poslušal pravljice in vedno je postal žalosten in slabe volje, kadar je bilo konec pripovedovanja. Zato je nekega dne ukazal oznaniti v vsem svojem velikem carstvu, da dobi tisoč cekinov tisti, ki zna povedati pravljico brez konca.

Še istega dne se je javil v sultanovi palači Hadži Bimba, premeten

in zviti možakar z orlovskim nosom. Trdil je, da zna pripovedko brez konca.

»Najmogočnejši vseh vladarjev«, je pričel Hadži Bimba, »nekoč je bila nekje dežela, katere vladar je bil še mogočnejši kakor ti. Ta car je imel toliko njiv, da je po eni do-bri žetvi napolnil z žitom žitnico, ki je bila dolga deset milj, a široka